

POKOJ VÁM!

MĚSÍČNÍK
UNIČOVSKÉ
FARNOSTI

Červenec/
srpen 2006
Číslo 7/8
Ročník 2

PRÁZDNINY

je kouzelné slůvko v ústech všech dětí. Čas prázdnin znamená pro děti pobyt někde na venkově u dědečka a babičky, na dětském táboře nebo s rodiči na chalupě či u vody. Pro nás dospělé ztratily prázdniny svůj půvab. My žádné prázdniny nemáme, my jezdíme na dovolenou. To však neznamená, že nepracujeme. „Člověk je stvořen k práci jako pták k letu“. Proto ani o dovolené nejsme odsouzeni k nicnedělání. Přesto však je nutné, aby ti, kteří jsou v pracovním procesu, si o dovolené opravdu odpočinuli. Máme-li totiž dobře pracovat, musíme také dobře odpočívat, jinak výkon naší práce bude poloviční. Přejeme vám hezké prožití dovolené a dětem a studentům hezké prázdniny. Dobře se zotavte a osvěžte, abyste mohli s obnovenými silami pokračovat v tom, kam vás Pán postavil do svého díla. Mějte přitom stále na paměti, že sloužíte Pánu, ať už pracujete nebo odpočíváte, aby ve všem byl oslaven Bůh. „Cokoli děláte, všechno dělejte tak, aby to sloužilo k Boží oslavě.“ Hezkou dovolenou a pěkné prázdniny!
(redakce)

Slovo na červenec 2006

„*Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově.*“ (Žalm 145, 18)

Boží náruč je všeobjímající. Obsáhne vesmír a věnuje pozornost i tomu nejmenšímu tvorů. Žalm, z něhož je vybráno Slovo života, je chvalozpěvem na Boha, na „milostivého“, který se sklání ke každému, kdo se na něj obrací ve svých potřebách.

Invokace žalmu se týká každého tvora: Bůh velkoryse otevírá svou ruku těm, kteří

potřebují pokrm a to, co je nezbytné pro jejich život. Pečuje o každého, podpírá toho, kdo je slabý a hrozí mu pád(1), přivádí zpět na přímou cestu toho, kdo se ztratil.

„*Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově.*“

Není to Bůh nepřítomný, vzdálený, lhostejný k osudu lidstva či každého z nás. Častokrát to zakoušíme. Ale je také pravda, že v jiných chvílích máme pocit, že je daleko, a připadáme si sami, nejistí, ztraceni v situacích, které nás zdánlivě přesahují.

Objevuje se vzdor nebo odpor, někdy až nenávisť vůči našemu bratru nebo sestře. Tíží nás situace, které po léta přetrvávají v rodině, na pracovišti: nedůvěra, žárlivost, závist, tyranie. Nebo nás ubíjí svět, který nám připadá zatvrzelý, kariéristický a bez ideálů, spravedlnosti a naděje.

Naše srdce jakoby volalo: „*Pane, kde jsi? Opravdu mě miluješ? Opravdu nás miluješ? Pokud ano, proč je situace taková?*“

A Slovo života obnovuje jistotu: nikdy nejsme v našem lidském dobrodružství sami.

„*Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově.*“

Je to výzva k oživení víry: Bůh existuje a miluje mě. Mohu a musím si to znovu připomín-

nat při každé činnosti, při každé události: Bůh mě miluje. Setkám se s nějakým člověkem? Musím věřit, že skrze něj mi Bůh chce něco říci. Věnuji se nějaké práci? V té chvíli osvědčuji svou víru v jeho lásku. Přijde bolest: věřím, že Bůh mě miluje. Přichází radost? Bůh mě miluje.

On je tady se mnou, je se mnou stále, ví o mně všechno a sdílí každou mou myšlenku, každou radost, každé přání, nese se mnou každou starost, každou zkoušku mého života.

„*Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově.*“

Jak obnovit tuto jistotu? Zde je několik rad.

Vzývat Pána! Byl už na Petrově loďce, když se strhla bouře, ale učedníci si připadali sami a bezbranní, protože spal. A tak ho volali: „*Pane, zachraň nás! Hyneme!*“ (2) A on uklidnil víchřici i moře.

Ježíš na kříži dokonce necítil Otcovu blízkost. Vzýval ho tou nejbolestnější modlitbou: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*“ (3) Věřil v jeho lásku, odevzdal se Otci a On ho vzkřísil ze smrti.

Jak ještě oživit víru v je-

ho přítomnost?

Tím, že ho budeme hledat mezi námi. On slíbil, že bude tam, kde jsou dva nebo více sjednoceni v jeho jménu(4). Setkávejme se tedy ve vzájemné lásce podle evangelia s těmi, kteří žijí slovo života, sdílejme zkušenosti a zakusíme plody této jeho přítomnosti: radost, pokoj, světlo a odvahu.

On zůstane s každým z nás, budeme stále vědět, že je blízko nás a působí v našem každodenním životě.

Chiara Lubichová

1. srov. Žalm 145, 14; 2. Mt 8, 25; 3. Mt 27, 46; 4. srov. Mt 18, 20.

Svatí na vitrážích našeho kostela XIV. část

Jakub Větší

Tohoto světce můžeme spatřit na levé půlce okna nalevo od svatostánku. V dostupných pramenech o rekonstrukci oken se sice uvádí, že se jedná o sv. Peregrina, avšak atributy jednoznačně ukazují, že toto tvrzení je mylné. Postava poutníka s vyobrazením lastury na pokrývce hlavy nemůže představovat nikoho jiného, než sv. Jakuba Většího, jednoho z apoštolů. Svátek slaví 25.7.

Z evangelia se můžeme dozvědět, že byl synem rybáře Zebedea a bratrem evangelisty Jana (Matouš, 4,2). Ježíš oba bratry objevil ve chvíli, kdy právě rybařili. Proto tedy asi ona mušle, nezaměnitelný světcův atribut. Také se dočteme, že Jakub byl svědkem Proměnění Páně (Matouš 17,1-9) i jeho zápasu v Getsemanské zahradě (Matouš 26, 36-46). Ve Skutcích (12, 1-2) pak zjistíme, že byl prvním z apoštolů, který byl sťat z nařízení krále Heroda Agrippy. To se událo kolem roku 44 po Kristu a podle staré legendy prý žalobce pocítil náhlou lítost, prohlásil se za křesťana a byl sťat společně s Jakubem.

Španělská tradice tvrdí, že Jakub šířil slovo Boží také na Pyrenejském poloostrově a po smrti bylo prý jeho tělo převezeno do španělské Galicie. Ačkoli domnělý světcův hrob v Santiagu de Compostella se stal velmi slavným poutním místem středověku, neexistují spolehlivé doklady, že by tamní nalezené ostatky

skutečně patřily sv. Jakubovi.

Všimněte si ještě oné podivné hole, kterou má světec při sobě. Dlouho jsem přemítal nad tím, co má znamenat ona prazvláštní koule připevněná na jejím konci. Připomínalo mi to tak trochu vojenskou polní láhev a nebyl jsem daleko od pravdy. Později jsem totiž zjistil, že se jedná o poutnickou nádobu na vodu z vydlabané tykve.

Na závěr článku připojuji malý útržek z legend o sv. Jakubovi:

Tělo svatého Jakuba bylo po popravě dopraveno do Galicie, aby byl svědkem víry tam, kde za života hlásal Boží slovo.

Roku 813 prý objevil apoštolův hrob za pomoci andělů poustevník Pelagius. Protože mu polohu hrobu prozradily jasné hvězdy, začalo se toto místo latinsky nazývat „campus stellae“, což znamená „jasné pole“. Z toho prý vznikl i název Santiago de Compostella. Od té doby tam začali chodit poutníci a dodnes patří Compostella mezi hlavní poutní místa světa. Proto je svatý Jakub patronem všech poutníků. (jihá)

hlavní atribut - mušle, detailně

Tip na nedělní výlet XIV. část

Arboretum českého zásilkového obchodu Horizont v Bystrovanech

Přemítal jsem, jestli není dnešní tip na výlet až příliš světský, jestli už nezachází příliš daleko a jestli to nemá nádech pozvání na nákup do některého z dnešních „chrámů konzumu“. Ale myslím, že se jedná opravdu o něco odlišného.

Cíl výletu se nachází ne daleko Sv. Kopečku u Olomouce a nejpohodlněji ho dosáhneme automobilem. Trasa dlouhá 30 km povede z Uničova přes Šternberk a odtud směrem na Olomouc. Za obcí Dolany odbočíme doleva na Toveř, projedeme Samotiškami a Droždínem a hned na začátku Bystrovan zaparkujeme na neplaceném parkovišti areálu firmy Horizont.

Dorazili jsme na místo, kde

se na ploše přibližně 3 ha snoubí obchodní centrum s velmi pěkným udržovaným parkem plným cizokrajných rostlin. Vstup je zdarma,

otevírací doba v letním období je ve všední dny od 8:00 do 20:00 hodin, v neděli pak od 9:00 do 19:00.

Hned po zaparkování projedeme kolem vodotrysku a prodejny „Ráj

květin“ s poradenským centrem, kde si přijdou na své znalci květin, rostlin, keřů, stromků, ... zkrátka flory všeho druhu. My jsme se však nevydali na

nákup, a tak se přemístíme přímo do parku. Uvitá nás přibližně 7 m vysoký umělý vodopád. Z blízké dřevěné lávky můžeme pozorovat skotačící kapřičky Koi, kteří hýjí všemožnými barvami, od modré, přes sytě červenou až po zlatou. O kus dál můžeme absolvovat malý výstup po schůdkách dřevěného chodníčku, který se vine krásnou skalkou. Odpočinout si můžeme v malebném altánku nebo na

vkusných lavičkách, přičemž tvůrce parku nezapomněl ani na děti, pro které rozestavil kolem chodníčků drobné lavičky s vyobrazením exotických zvířat v kovovém odlévaném

rámu. Pro děti je toho v parku víc. Mohou si prohlédnout malý výběh s kašmírskými kozami. Cedulky nás sice varovaly, že kozenky kousou a dokonce prý na návštěvníky i plivou, ale bude to asi jen pomluva. Nám se nic takového nepříhodilo a mohli jsme si je bez problémů pohladit. V nedaleké voliérě na děti pak čekaly čínské křepelky, rosela, zvláštní miniaturní holoubci a jiní opeřenci a odtud už to nebylo daleko k prodejnímu okénku s parkem v rohlíku za 15 Kč. Celý park je příkladně udržován a je vybaven vysvětlujícími tabulkami, takže se můžete vzdělávat a poznávat rostliny známé i neznámé, od jalovce, přes jinan dvoulačný až po cypřiš arizonský.

Pro toho, kdo má slavnostní důvod nebo více peněz v kapse (nebo obojí), je k dispozici i hezká restaurace Semiramis a venkovní posezení. Jídla jsou velmi chutná. Ceny sice nejsou zrovna bufetové, ale jsou přijatelné. Například takový kuřecí steak s vařeným bramborem, pikantní křenovou omáčkou a 10%

pivem přijde našince na 105 Kč. Ostatně, majitelé internetu mohou najít všechny potřebné informace, a to i včetně jídelního lístku, na adrese <http://www.horizont-zs.cz/>.

Nuže, snad jsem vás tentokrát nezklamal tímto tak trochu „neturistickým“ tipem. Vždyť není nutno plahočit se stále jen do kopců, malá příjemná procházka občas také přijde vhod. Pokud budete mít ve zmíněném arboretu štěstí na poklid a tak malý počet návštěvníků, jako tomu bylo v době naší přítomnosti, bude

se vám tam určitě líbit. Pokud by vám to však nestačilo, věže chrámu na sv. Kopečku se tyčí poblíž, neda-leko je i známá zoologická zahrada a o několik kilometrů dále vybízí k návštěvě „Kartouzka“, čili pozůstatky bývalého kartuziánského kláštera.

Nuže co říci závěrem? O aktivitách firmy Horizont celkem nic nevím a nemám proto ani v úmyslu dělat této společnosti reklamu, ale způsob, kterým dokázala skloubit komerční aktivity s odpočinkem pro návštěvníky svého areálu je netradiční a vydařený. Snad proto, že k tuctovému záměru „nakoupit – prodat - vydělat“ přidala i „potěšit“.

Slovo života na srpen 2006

„Budte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.“ (Ef 4, 32)

To je konkrétní a základní životní program. Stačil by k vytvoření jiné, více bratrské a solidární společnosti. Je vybrán z rozsáhlého projektu předloženého křesťanům Malé Asie. V těchto komunitách bylo dosaženo „míru“ mezi židy a pohany, dvěma národy, které představovaly dosud rozdělené lidstvo.

Jednota, kterou daroval Kristus, má být stále obnovována a převáděna do konkrétního sociálního jednání, cele inspirovaného vzájemnou láskou. Odtud pochází návod, jak uspořádat naše vztahy:

„Budte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.“

Dobrota: chtít pro druhé dobro. Znamená to „sjednotit se“ s ním, přistupovat k němu zcela prázdní od sebe sama, svých zájmů, představ, mnoha předsudků, které nám zamlžují pohled, abychom vzali na sebe jeho břemena, jeho potřeby, jeho utrpení, abychom sdíleli jeho radosti.

Znamená to vstoupit do srdce těch, ke kterým přistupujeme, abychom

cháпали jejich mentalitu, jejich kulturu, jejich tradice a určitým způsobem si je osvojili; abychom opravdu pochopili to, co potřebují, a dokázali vidět hodnoty, které Bůh vložil do srdce každého člověka. Zkrátka: žít pro toho, kdo je nám nablízku.

Milosrdenství: přijmout druhého takového, jaký je, ne jakého bychom ho chtěli mít, s jinou povahou, naším politickým smýšlením, naším náboženským přesvědčením a bez těch chyb či způsobů jednání, které nás dráždí. Ne, je třeba rozšířit srdce a přimět je, aby přijímalo všechny v jejich odlišnosti, v jejich omezení a nedostacích.

Odpouštění: vidět druhého stále nově. I v tom nejkrásnějším a nejkldnější soužití, v rodině, ve škole a v práci nastane někdy chvíle nedorozumění, neshod, střetů. Lze dospět až k tomu, že spolu nemluvíme, že se vyhýbáme setkání, abychom nehovořili ve chvíli, když se v srdci zakořenila opravdová nenávisť vůči tomu, kdo nemá stejný názor jako my. Je třeba vynaložit náročné úsilí vidět každý den bratra a sestru, jako by byli noví, úplně noví, vůbec si nevzpomínat na urážky, ale všechno překrýt láskou, s úplnou amnestií v našem srdci jako Bůh, který odpouští a zapomíná.

Opravdový pokoj a jednota nastanou, když budou dobrotu, milosrdenství a odpouštění projevovat nejen lidé jako jednotlivci, ale společně

vzájemném vztahu.

Tak jako v kamínkách je třeba čas od času prohrábnout žhavé uhlíky, aby je nepokryl popel, tak je nutné občas oživit předsevzetí vzájemné lásky, oživit vztahy se všemi, aby nebyly pokryty popelem lhostejnosti, apatie, egoismu.

„Budte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.“

Tyto postoje vyžadují, aby byly uvedeny ve skutky, v konkrétní činnost. Ježíš ukázal, co znamená láska, když uzdravoval nemocné, když nasýtil zástup, když vzkřísil mrtvé, když umýval nohy učedníkům. Skutky, skutky: to znamená milovat.

Vzpomínám si na jednu maminku africké rodiny: její dcerka Rosangela přišla o oko vinou agresivního chlapce, který ji zranil prutem a stále si z ní dělal legraci. Rodiče chlapce se neomluvili. Nastalo mlčení a maminku Rosangely rmoutilo, že nemají s rodinou chlapce žádný vztah. „Netrap se,“ říkala Rosangela, která odpustila, „naštěstí se mohu dívat druhým okem!“

„Jednou ráno,“ vypráví maminka Rosangely, „mě maminka toho chlapce dala zavolat, že jí není dobře. Moje první reakce byla: ‚Podívejme, teď chce ode mne pomoc, ze všech sou sedů právě ode mne, po tom, co nám

způsobil její syn!
Ale hned si vzpomněla, že láska nezná překážky: „Běžela jsem k ní domů. Otevřela mi dveře a omdlela v mé náruči. Doprovodila jsem ji do nemocnice a byla jsem vedle ní, dokud o ni nezačali pečovat lékaři. Po

týdnu ji propustili z nemocnice. Přišla k nám, aby mi poděkovala. Srdečně jsem ji přijala. Dokázala jsem jí odpustit. Vztah se mezi námi obnovil, dokonce začal úplně nově.“

Také náš den se může naplnit konkrétní, pokornou a obětavou

službou, projevem naší lásky. Uvidíme, že okolo nás poroste bratrství a pokoj.

Chiara Lubichová

Slovo života naleznete také na internetu: www.focolare.cz

Krása žen

Malý chlapec se zeptal maminky:

„Proč pláčeš?“

„Protože jsem žena,“ odpověděla mu.

„Nerozumím!“ odpověděl syn.

Jeho máma ho jen objala a řekla:

„A možná tomu ani nikdy neporozumíš...“

Později se chlapec zeptal svého otce:

„Připadá mi, že máma pláče bez důvodu.

Je to tak opravdu?“

„Všechny ženy pláčou bez důvodu,“

bylo všechno, co mohl otec odpovědět.

Malý chlapec vyrostl a stal se mužem, avšak stále nerozuměl,

proč ženy pláčou. Nakonec zavolal k Bohu a když se dovolal, zeptal se:

„Bože, proč se ženy rozpláčou tak snadno??“

Bůh odpověděl:

„Když jsem stvořil ženu, musela být výjimečná.

Stvořil jsem její HRUĎ dost silnou na to, aby unesla váhu světa, ale natolik jemnou, aby na ní mohl její manžel položit svou hlavu po lopotném těžkém dnu.

Dal jsem jí vnitřní SÍLU, aby vydržela porod dítěte i odmítnutí, které častokrát zažije od svých dětí.

Dal jsem jí TVRDOST, která jí pomůže stále pokračovat, i když se všichni ostatní vzdávají a starat se o svoji rodinu i přes choroby a únavu, bez stěžování si.

Dal jsem jí CIT milovat své děti za všech okolností, dokonce i tehdy, když ji její dítě hluboce zraní.

Dal jsem jí SÍLU přijmout svého manžela i s jeho chybami a vytvořil jsem ji z jeho žebra, aby chránila jeho srdce.

Dal jsem jí MOUDROST, aby věděla, že dobrý manžel nikdy nezraňuje svou ženu, ale někdy zkouší její sílu a rozhodnutí stát vedle něj bez výhrad.

A nakonec jsem jí dal SLZU, kterou urovní a kterou použije, kdykoliv ji bude potřebovat, aby to všechno zvládla...

Na tu slzu má své právo, nikdo nevydrží bez slova tolik jako žena!

Krása ženy není v krásné tváři ani v šatech, které nosí, v postavě, kterou má, ani ve způsobu, jakým si češe vlasy.

Krása ženy musí být v její duši, v jejím srdci, v jejích očích - protože ty jsou bránou k srdci, místu, kam Bůh vylévá svou lásku...

(Marie Bílá)

Poutní místa I.

Ruda u Rýmařova

Vznik poutního místa Ruda u Rýmařova

Ruda u Rýmařova je starobylé a dnes velmi známé poutní místo Rýmařovska. Obec je velmi stará. Vznikla na konci 13. století jako hornická osada. Obec patřila původně do farnosti Dlouhá Loučka. V Rudě byla jen zvonice a hřbitov. Rudské lesy patřily tehdy městu Uničovu.

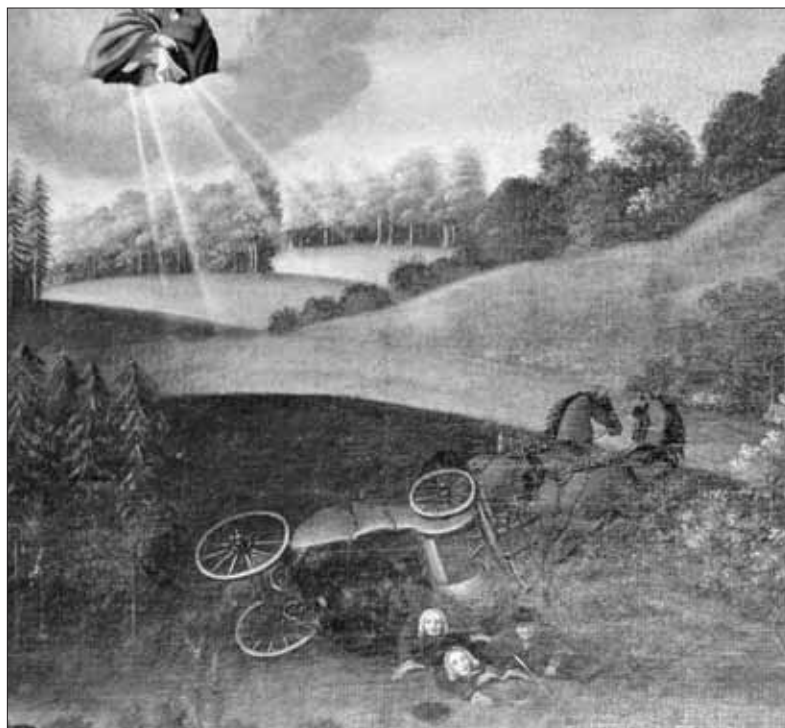
Stalo se, že v roce 1755 jel tehdejší královský sudí Ferdinand Greschelsberger s městským radním z Uničova lesní cestou k rudskému mlýnu. Splašili se jim koně a oni ve velkém nebezpečí učinili slib, že zde v Rudě postaví kostel ke cti Panny Marie, když se zachrání. Dobře to dopadlo, přežili tuto hrůzu a svůj slib splnili. Hned v tom roce začali připravovat materiál a za 3 roky byla stavba hotova. Kostel byl zasvěcen Panně Marii Sněžné. Tento svátek se slaví 5. srpna. Oltářní obraz je kopií

známého římského obrazu z basiliky Panny Marie Sněžné, jinak zvaného Santa Maria Maggiore.

Zakladatel kostela dal ještě před svou smrtí (1. 3. 1765) zbudovat venku nad kostelem křížovou cestu. Jde o čtrnáct zastavení, velké pískovcové sochy, vytesané do tvaru srdce, v němž jsou výjevy z křížové cesty Pána Ježíše, velmi živě propracované. Dvanácté zastavení stojí na vrcholu kopce, který se nazývá Kalvárie neboli Křížový Vrch - jde vlastně o sousoší v nadživotní velikosti. Z tohoto místa je krásný rozhled do hanáckých rovin i na Šumpersko.

V předsíni kostela najdeme obraz kočáru se splašenými koňmi, který připomíná zázračnou událost, při které Panna Maria zachránila uničovské občany.

Sepsal P. Bohumil Měchura, farář Horní Město

obraz popisující nešťastnou událost

Římskokatolická farnost v Uničově
vás srdečně zve

na pout'
na Rudu u Rýmařova
v neděli 6. srpna 2006

Program:

- 9.45 h. - odjezd autobusu od Alberta v Uničově
- 11.00 h. - slavnostní poutní mše, kterou bude sloužit
biskup ostravsko-opavský
Mons. František Václav Lobkowicz
- 13.00 h. - pobožnost křížové cesty
- 14.00 h. - odjezd do Uničova

Závazné přihlášky a zálohu 50,- Kč
přijímá paní Ludmila Filipová po mši sv.
nebo domluva na (585 054 426 nebo 723 740 741)

Zveme všechny farníky.

hlavní oltář poutního kostela

vrchol Křížové cesty s Kalvárií

Římskokatolická farnost v Uničově
vás srdečně zve na

poutní oslavu svátku
Nanebevzetí P. Marie

ve farním kostele v Uničově.

V sobotu 16. 8. mše sv. v Želechovicích není!!!

Program oslavy Nanebevzetí Panny Marie:

- Pátek:** 8 – 17.00 - celodenní adorace
17.00 - společná adorace NSO
17.30 - slavný růženec
18.00 - mše ze slavnosti
Nanebevzetí P. Marie
- Sobota:** 17.00 - mše sv. ze slavnosti
18.00 - mariánská pobožnost
- Neděle:** 8.30 - slavnostní poutní mše sv.

pozvání na
tradiční poutě

Římskokatolická
farnost
v Uničově
vás srdečně zve na
poutní slavnost
svatých Cyrila
a Metoděje

v kapli v Želechovicích

Ve středu 5. července v 10 hod.

POUŤ ZA OBNOVU RODIN A NOVÁ KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ

Vždy třetí sobotu v měsíci zve
arcibiskup JAN GRAUBNER

DO OLOMOUCE

DĚKANÁTY ARCIDIECÉZE
NA MODLITBY, ADORACI
A PONTIFIKÁLNÍ MŠI SVATOU

NA SOBOTU 15. ČERVENCE 2006 ZVE
DĚKANÁT HRANICE A ŠTERNBERK

Zahájení v 17 hodin v katedrále sv. Václava

RADOSTNÝ RŮŽENEC: vede děkanát Šternberk
ADORACE NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI: vede farnost Drahotuše a Hranice,
SLUŽBY PŘI PONTIFIKÁLNÍ MŠI SVATÉ:

Ministranti VŠECH farností – vezmou si ministrantské oblečení

Schola: hranický děkanát

Čtení: Soběchleby

Přímluvy: Všechovice, Hustopeče nad Bečvou

Obětní průvod: VŠECHNY DĚTI

**V 18 HODIN BUDE : PONTIFIKÁLNÍ MŠE SVATÁ S OTCEM ARCIBISKUPEM
A S KNĚŽÍMI DĚKANÁTU HRANICKÉHO A ŠTERNBERSKÉHO**

Od 17 hodin zpovídají přítomní kněží, využijte této příležitosti.

Z každé farnosti pojedou autobusy až ke katedrále.

Odjezd z Uničova ve 13.30 hod. od supermarketu Albert.

Pouť bude spojena s návštěvou úřadů **arcibiskupství v rámci roku diecéze.**

Přihlaste se, prosím, co nejdříve: v kostele, v sakristii nebo na faře.

Návrat po skončení mše svaté.

Poutní místa II.

Je zde doba prázdnin, dovolených a léta a s tím už jaksí souvisí také cestování. Nabízím Vám další jistě zajímavá místa, o kterých je dobré také něco více vědět, když jen náhodou, či ze zájmu budete tudy projíždět, tedy je cíleně navštívíte. Přeji Vám všem šťastnou cestu i návrat a na shledanou po prázdninách se těší Vaše (-jiše-)

FRÝDEK MÍSTEK - Pouť k Panně Marii Frýdecké (Slezské Lurdy). Na místě poutního chrámu stála v r. 1706 kaple nad kamennou sochou P. Marie, která byla vytesána místním řemeslníkem z podnětu tehdejšího majitele frýdeckého panství a umístěna byla na protilehlém kopci od zámku. Po zázracích a obdržení milostech u této sochy se zvyšoval počet poutníků ve Frýdku. Nynější chrám byl postaven

r. 1740- 59 dle plánu B. Wittnera na místě původní dřevěné kaple. Vysvěcen byl 13.5.1759 vřatislavským biskupem a zasvěcen Navštívení P. Marie. Oltář z r. 1793 je dílo opavského stavitele Jana Schuberta a sochaře Ondřeje Schweigla. Frýdeckou P. Marii oslavil Leoš Janáček stejnojmennou klavírní skladbou z cyklu Po zarostlém chodníčku. Poutě: 2.7. (Navštívení P. M.), 15.8. (Nanebevzetí

P.M.), 8.9. (Narození P.M.)

KVĚTNOV - filiální kostel Navštívení P. Marie „perla Krušnohoří“ (12 km severně od Chomutova). Podle pověsti pasáček proklínající neposlušné stádo uslyšel napomenutí a zahlédl v křoví sošku P. Marie. Místní obyvatelé chtěli ve vsi postavit kapli, ale dovezený materiál ke stavbě se přemístil na místo původního nálezu sošky, kde byla kaple postavena. Později byl na jejím místě vystavěn barokní kostel. Cesta ke kostelu je vroubena lipovou alejí s výstupem po padesáti tzv. růžencových schodech (z r. 1768). Presbytář z 1. pol. 16. století s patrovými gotickými oblouky je nejstarší částí kostela, který je jednolodní. Pozdně gotická dřevěná socha P. Marie Samodruhé z r. 1450 (je uložena mimo kostel). Poutní místo je dostupné z Jirkova (15 km). Pout' 1., 2. a 3. neděle po červenci.

STOŽEC - poutní kaple P. Marie (7 km jihozápadně od Volar, okr. Prachatice). Během 18. stol. Byl poblíž tzv. „zlaté stezky“ připevněn ke stromu u pramene obrázek P. Marie. Údajně jakýsi myslivec hodil obraz do řeky, která obraz odnesla neznámo kam. V r. 1791

měl slepý Jakob Klauser z Volar sen, v němž jej P. Maria vyzvala, aby šel obraz hledat. Přitom se mu vrátil zrak a obraz se mu na okamžik ukázal v okně. J. Klauser po prohledání hory Stožec obraz našel pod jihozápadní stranou vrcholu. Z vděčnosti zde přestavěl jednoduchou kapli v kamennou. V roce 1864-67 byla kaple rozšířena dřevěnou přístavbou v alpském stylu. V době totality byla zdevastována a rozbořena. V letech 1987-1990 byla kaple opravena a posvěcena. Hlavní pout': 13.8.

KŘEŠICE - poutní kostel Navštívení P. Marie nad pramenem (5 km východně od Litoměřic). R. 1679 zakoupil litoměřický řeznický učeň Jiří Kocher kopii obrazu p. Marie Pasovské, který jej v r. 1679 zachránil v nebezpečí života. Poté jej veřejně vystavil na olši u cesty u studánky, pro dobrodiní poutníků. V r. 1697 zde začaly poutě. V r. 1704 poslal biskup Šternberk do Křešic komisi, aby potvrdila 18 mimořádných uzdravení z obce i okolí. V r.1708 – 12 dal biskup postavit nad tímto obrazem kapli. Kostel je stavba se segmentovými výdutěmi v bocích lodi a odsazeným delším presbytářem,

připojeným na západní straně k původní kapli. Za presbytářem je dodnes studánka. Hlavní pout': neděle po 2. červenci Navštívení P. Marie.

PETROVICE – farní kostel Navštívení P. Marie (asi 7 km jihozápadně od Rakovníka). Krátce po roce 1660 se zjevila třem mladým dívkám v blízkém lese P. Maria jako překrásná paní a nemluvátkem. Zjevení se opakovalo u mohutného dubu u studánky, k níž od té doby přicházelo mnoho poutníků za uzdravením. Léčivá síla železité vody ze studánky zvané Boží studna a zázračná zjevení přiměly hraběte Jana Josefa Valdštejna (v roce 1710-1717) ke stavební činnosti (dvě budovy lázní a kostel s farou na nedalekém kopci. Kostel je prostá jednolodní stavba s vížkou nad presbytářem. Vnitřek lodi je sklenut valenou klenbou, zúžený presbytář pěknou hvězdovitou klenbou. Hudební kruchta upravena roku 1909 s novými varhany. Hlavní oltář je barokní s původním obrazem Navštívení P. Marie. Poutě: 2.7.- hlavní pout', ostatní 9.7. (jiše)

Místní organizace KDU-ČSL v Uničově pořádá pravidelnou pout' na sv. Hostýn v sobotu 2. září 2006

Program:

- v 7.00 hod.** - odjezd autobusu od Alberta v Uničově
- v 7.10 hod.** - odjezd autobusu od zastávky v Renotech
- v 9.00 hod.** - mše sv. na sv. Hostýně
- v 10.30 hod.** - mše sv. na sv. Hostýně
- ve 12.00 hod.** - společná pobožnost křížové cesty
- ve 13.00 hod.** - svátostné požehnání v basilice
- ve 14.00 hod.** - odjezd do Uničova

Závazné přihlášky a zálohu 100,- Kč přijímá paní Ludmila Filipová po mši sv. nebo domluva na (723 740 741)
Můžete se přihlásit i zápisem do seznamu, který leží na stolku u vchodu do kostela.

Bratříček

Když se bratříček narodil, byl tak maličký, že mu byla velká každá čepička. Bedlivě jsem sledovala rozruch, který jeho narození předcházelo. Nejprve mne rozčílilo to, jak mě ignoruje moje babička a odbývá každou snahu se dopátrat toho, co se děje. Stejně jako ostatní členové rodiny. Zmodrala jsem tenkrát, vrhla se na zem a začala kopat nohama. Moje maminka, která nemohla nic dělat, byla ze mne zoufalá.

Na druhý den, když se všichni poněkud uklidnili, jsem přihlížela první koupeli mého novorozeného bratříčka. Vylezla jsem si na stůl, kde jsem měla dobrý přehled o tom, co se děje s bráškou ve vaničce. Nakláněla jsem se stále víc a víc, až se stalo, že jsem se překulila do vanky na brášku. Babička miminko vytáhla a mne tam nechala a vykoupala také.

Jakmile bratr povyroste, už jsem ho zapojovala do svých her. Samozřejmě to byly také „křtiny“ našeho děťátka. Pecén chleba nádherně znázorňoval kojeneckou peřinku a kuchyňský hrnec posloužil jako nástroj pro upečení slavnostního dortu. Písek na dvoře byla náplň a ubohé kvítky naší mladé třešně posloužily k ozdobě dortu. Závěr těchto křtin byl poněkud dramatický, neboť se mezitím vrátila jak maminka, tak babička a dostali jsme výprask, jaksepatří.

Teta, která se nám dětem hodně a ráda věnovala, nás vzala ale k sobě, do pěkného pohárku dala cukr a řekla nám, ať si stoupneme za sebe, že půjdeme k svatému přijímání. Museli jsme říci „amen“ a dostali jsme cukr jako hostii. Tak se nám naše křtiny nakonec přece jen docela vydařily! (jiše)

P. Pio kapucín

Svatý Pio z Pietrelciny OFM Cap. **Dne 16. června 2002 byl v Římě svatořečen** snad vůbec nejpopulárnější světec jakého Řád od doby sv. Františka zažil.

Když po jeho blahověstí v roce 1999 vysílala italská TV film o jeho životě, překonala sledovanost tohoto pořadu i velmi živě sledovaný fotbalový zápas v téže TV. Zajímavé je, že Otec Pio je stále více vyhledáván nejen věřícími, ale často i těmi, kteří již dlouho nechtějí slyšet o Bohu ani o Církvi. Kdo je tedy tento člověk?

P. Pio se narodil 25. května 1887 ve čtvrti Castello městečka Pietrelcina a při křtu dostal jméno František (Francesco). Je zajímavé, že významnou roli v životě budoucího Otce Pia hrálo číslo pět, které je tichým odkazem na jeho celoživotní povolání nést na sobě pět ran Kristových neboli stigmata. Už jen to, že se narodil v pátém měsíci roku a to 25., což je 5x5 a že jich bylo celkem pět dětí. Významnější je však to, že to bylo právě v pěti letech, kdy začal pociťovat naléhavé nutkání zasvětit se Pánu Bohu. Proto tíhnul k samotě, toulal se přírodou a trávil dlouhé hodiny v přemýšlení a rozjímání. Jak později přiznal svému duchovnímu vůdci v době studií, začal mít právě v tomto pátém roce různá zjevení a extáze, které jej neopustily až do konce života.

Je však třeba hned říci, že to nebyla vždy vidění příjemná. O svá práva se totiž hlásil i ďábel a trápil jej velmi krutými a vtíravými útoky, kterými jej chtěl odradit od neobyčejné životní cesty, kterou mu Bůh připravil a pro kterou si ho v již tak raném věku připravoval. Malý František, ačkoli byl ještě malé dítě, brzy pochopil, že má-li obstát v těchto zkouškách, musí všechnu svoji důvěru složit do modlitby. Tajně dokonce konal tvrdé pokání a místo polštáře si dával na spaní pod hlavu kámen. Bylo jen logickým pokračováním těchto bojů, že později vstoupil do kapucínského Řádu.

František Forgione vynikal pevností povahy a upřímností, která někdy hraničila až s vesnickou drsností jeho rodného kraje. Právě tyto vlastnosti byly po dlouhá léta silnou stránkou P. Pia i ve zpovědnici, kde za přispění milosti dovedl vždy nazývat věci pravými jmény bez ohledu na to, jak důstojnou osobu měl před sebou.

S kapucínským Řádem spojil mladý František Forgione svůj život velmi záhy. Hábit oblékl v městě Morcone již 6. ledna 1903, tedy v necelých šestnácti letech, jak tehdy bylo běžné. Od té chvíle už

navždy byl pro všechny jen br. Pio z Pietrelciny. Po noviciátu studoval rétoriku a pak filozofii a teologii a 27. ledna 1907 složil doživotní sliby. Rok nato se jeho zdravotní stav zhoršil natolik, že byl nucen na čas zanechat klášterního života a studovat v soukromí. Zdravotní obtíže a tělesná slabost ustupovaly jen zvolna, ale i přesto byl dne 10. srpna 1910 vysvěcen na kněze.

Počínaje 7. zářím 1911 se u něj jedenkrát týdně začaly objevovat Kristovy rány v dlaních a nohou, provázené prudkými bolestmi, které však vždy zase zmizely, takže se mu dařilo vše tajit. Později se k těmto ranám přidal jedenkrát týdně i prožitek Kristova

bičování a korunování trním. V říjnu 1911 proto upadl do vysokých horeček a podivných stavů, které měly za následek, že po 21 dní nemohl přijímat žádný pokrm a žil jen z eucharistie. Pak vše zase odeznělo a roku 1916 musel narukovat jako sanitář do války. I zde však pokračovaly a zdravotní potíže, pro které byl po krátké době propuštěn do zálohy.

Postupně se kolem něj začala utvářet duchovní rodina, která se každým dnem zvětšovala a o kterou on pečoval svými promluvami, povzbuzeními, a zvl. velmi hutnou korespondencí. Byly to celé koše korespondence, se kterou mu museli pomáhat spolubratři.

Dne 20. září 1918 se mu v San Giovanni Rotonda stalo něco, co zcela změnilo jeho další život. Když se modlil před křížem v chórové kapli starého kostela, měl náhle vidění: On sám o tomto mimořádném okamžiku napsal o měsíc později (22. října) svému duchovnímu vůdci Benediktovi od sv. Marka in Lamis: *“Po slavení mše svaté jsem se modlil v chóru, a tu jsem byl zaskočen jakýmsi spočinutím podobným sladkému spánku. Všechny vnější i vnitřní smysly a také schopnosti duše se nacházely v nepopsatelném ztišení. A zatímco toto všechno se dělo, uviděl jsem sám sebe před tajemnou Osobností.”* Když tato Osobnost odešla, Otec Pio si všiml, že jeho ruce, nohy i bok *“byly probodnuty a řinula se z nich krev.”*

Celých 50 let pak tyto rány navzdory snaze lékařů zůstaly nezahojené, čerstvé a stále krvácely, zvláště v pátek. Svět viděl ve stigmatěch senzaci, sám P. Pio je pokládal za trest Boží spravedlnosti. Říkával: *“Je pro mne velmi těžké snášet tento oheň, který Ježíš zapálil v mém maličkém srdci. Jsem stravován láskou*

k Bohu a k bližnímu.”

Určitý čas se musel zdržovat v ústraní a byl podroben přísným lékařským zkoumáním ze strany Posvátného Oficia, které prohlásilo, že *“nenachází nic nadpřirozeného na těchto skutečnostech”* a uložilo bratřovi, že nesmí slavit mši sv. na veřejnosti. Od 9.6.1931 až do r. 1933 měl dokonce zakázáno vykonávat jakoukoli službu jménem Církve (mohl pouze soukromě sloužit mši svatou). V téže době stále rostl počet lidí, kteří toužili u něj přijmout svátost smíření. Musel být zaveden pořadník a čekací doba byla několik dní. Také starý kostel brzy nestačil a musel být postaven nový kostel P. Marie Milostné (S. Maria delle Grazie). Do San Giovanni Rotonda se s nadějí ubíraly nespočetné zástupy. P. Pio byl vsuktu člověkem zpovědnice, který věnoval přemnohé hodiny této službě, pro kterou dostal dar jedinečného rozlišování: Stačil mu pouze jediný pohled, aby pochopil nakolik je kajícím disponován a aby proniknul až do skrytých hlubin duše, kde často viděl skrytá dramata, staré umně zatajené viny, kruté pochybnosti a hluboké otazníky.

Dne 6.8.1959 také sám Otec Pio zažil tělesné uzdravení při setkání se sochou Panny Marie Fatimské, která tehdy putovala po Itálii. Od té chvíle k ní cítil zvláštní náklonnost. 22.zářím 1968 však i pro něj přišel jeho poslední den. Při ranní mši svaté omdlel, pak ještě v poledne natolik sebral síly, že požehnal poutníkům, v noci se ještě vyzpovídal a dříve než v noci 23.9.1968 zemřel, řekl spolubratřovi ještě tato poslední slova: *“Prosím, poděkujte všem spolubratřím za lásku, kterou mi vždy prokazovali a poproste je mým jménem o odpuštění za obtíže, které kvůli mně museli přestát, za špatný příklad a pohoršení, které jsem snad někdy dal. Modlete se za mou duši. Ježíši, Maria; Ježíši, Maria ...”*

Když zemřel, věřící i nevěřící byli přesvědčeni, že zemřel světec. Jeho tělo vystavené v rakvi muselo být dokonce několikrát převlečeno do nového hábitu, protože nekonečné davu lidí, které se mu chtěly naposlady poklonit, si nenápadně ustříhávaly na památku kousičky z jeho oblečení.

Je proto logické, že netrvalo dlouho, a byl zahájen proces, který měl za výsledek oficiální potvrzení jeho svatosti. Již 4. listopadu 1969 začalo projednávání kauzy jeho blahověstí; 20. března 1983 byl oficiálně zahájen poznávací proces o životě a ctnostech služebníka Božího a 21. ledna 1990 byla uzavřena diecézní fáze; 21. prosince 1998 Jan Pavel II. stanovil datum blahověstí na 2. května 1999.

Co říci o tomto kapucínovi, o kterém

bylo napsáno více než 200 životopisů? Především to, že on jako i mnozí jiní svatí jsou zřetelným svědectvím, že Bůh pečuje o svůj lid. Kardinál Lercaro o něm řekl krátce po jeho smrti: „Spolu s ním umlknou mimořádné skutky, které stahovaly pozornost světa do tohoto malého kláštera v pohoří Gargano: stigmata, tajemná vůně, která se kolem něj šířila, dar prorokování, vhléd do srdce člověka, ... nepopřu je ani nepotvrdím, to nechávám na posouzení Církve. Se sv. Pavlem jsme však přesvědčeni, že tyto dary Ducha svatého udílí Bůh svobodně

komu chce, ne proto, aby zvětšily slávu člověka, ale pro dobro mystického těla, tj. církevního společenství, jehož je Kristus Hlavou.“ Všechny ty zázračné jevy totiž svatost nepůsobí, pouze ji dosvědčují.

Dne 16.6.2002 prohlásil papež Jan Pavel II. italského stigmatika Pátera Pia za Svatého Pia z Pietrelcina. Za doby komunistické totality sv. kněz Páter Pio řekl kardinálovi Tomáškoví: „Ty nezemřeš, dokud tvoje vlast

nebude svobodná.“ Toto proroctví, ač se věřícím lidem v tehdejší Československu zdálo neuskutečnitelné, zvláště pak po smutné okupaci Československa v roce 1968, stalo se v roce 1989 skutkem. Kardinál Tomášek, a s ním celé Československo, se dožil svobody.

Naplnění tohoto jeho proroctví můžeme považovat za novodobý zázrak.

Modlitba P. Pia

Zůstaň se mnou, Pane, neboť potřebuji Tvou přítomnost, abych na Tebe nezapomněl. Ty dobře víš, jak snadno Tě opouštím.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť jsem slabý a potřebuji Tvou sílu, abych nepadal tak často.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť Ty jsi můj život a bez Tebe mi chybí horlivost.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť Tys mé světlo a bez Tebe se topím v temnotách.

Zůstaň se mnou, Pane, abys mi ukázal svou vůli.

Zůstaň se mnou, Pane, abych slyšel Tvůj hlas a následoval Tě.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť velmi toužím milovat Tě a vždy být ve Tvé společnosti.

Zůstaň se mnou, Pane, chceš-li, abych Ti byl věrný. Zůstaň se mnou, Pane, neboť má duše, ač ubohá, touží být pro Tebe místem útěchy a hnízdem lásky.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť se připozdívá a den se nachýlí - můj život plyne, blíží se smrt, soud a věčnost; je třeba občerstvit síly, abych nezůstal stát na cestě; k tomu potřebuji Tebe. Již se připozdívá a smrt se blíží.

Bojím se temnot, pokušení, suchopárů, křížů, bolestí ... jak mnoho Tě potřebuji, Ježíši, v této noci vyhnanství!

Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť v této noci života a nebezpečí Tě tolik potřebuji. Učiň, abych Tě poznal jako Tví učedníci při lámání chleba, aby eucharistické společenství bylo pro mne světlem, které rozptyluje temnoty, silou, která mne podpírá a jedinou radostí mého srdce.

Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť v hodině smrti chci zůstat spojen s Tebou. Jestliže ne svatým přijímáním, pak alespoň milostí a láskou.

Zůstaň se mnou, Ježíši, nežádám na Tobě božské útechy, neboť jich nejsem hoden, ale spíše dar Tvé přítomnosti. Ano, jen Tebe si žádám!

Zůstaň se mnou, Pane. Jen Tebe jediného hledám, Tvou lásku, Tvou milost, Tvou vůli, Tvé srdce, Tvého Ducha, neboť Tebe miluji a nežádám za to jinou odměnu, než abych Tě miloval ještě více. Láskou pevnou, praktickou, abych Tě miloval z celého srdce zde na zemi, abych Tě mohl ještě dokonaleji milovat po celou věčnost.

Věřte

Když smutek samoty tě svírá,
pak zachráni jen pevná víra,
že vždy a všude je tvůj Bůh
a klid duše dá ti Svatý Duch.

Tak se jen člověk utiší,
rozmlouvám s Tebou, náš Ježíši.
Svěřuji Ti své věčné starosti
a děkuji za vše – i drobné radosti.

Ježíš je náš lék, má tak rád
všechny své děti. Chceš si přát,
aby se konečně svět umoudřil
a celičký aby v Tebe uvěřil.

(Ib)

OZNÁMENÍ

Jistě se Vám dařilo v luštění, přesto Vám nabízím tajenky osmisměrek:

I - Živý růženec nás moc baví

II- Přijďte také mezi nás

III- Matka boží ochrání vás v každý čas

Snad Vás luštění i občas pobavilo a něco nového Vám přineslo. Co se týká společenství živého růžence v naší farnosti, kdo máte zájem patřit mezi nás, obraťte se na paní Evu Lorencovou. Má nás všechny na starosti. Když se Vás zájemců sejde víc, rádi Vás všechny uvidíme. (jiše)

Dne 1.7. se dožívá 75 let života náš bývalý pan farář,
P. Maxmilián Jarosch.

V pátek 23.6. slavnostní mši v rodných Kravařích
oslavil 33 let kněžské služby.

Prosíme, vzpomeňme na něj v modlitbě!

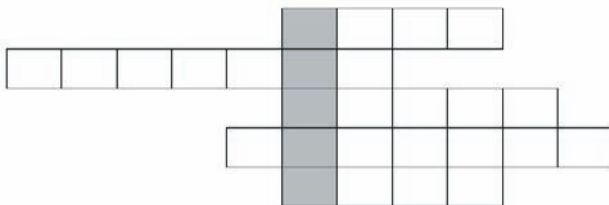

Jednoměsíčník DOKOJ VÁM! vydává Římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.
Redakční rada: P. Josef Janek (-jj-), Jiří Hájek (-jihá-), Jiřka Šenková (-jiše-), Dagmar Řezníčková (-daře-),
Jaroslav Kocůrek (-jako-) Jiřka Kocůrková (-jiko-), František Vomáčka (-frvo-), František Kovařík (-frko-), Klárka Hájková (-klhá-)
Grafická úprava (-jako-). TiskneTiskárna - LIT, s.r.o, Litovel. Tel.: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz
Příspěvky posílat do 20 dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
Římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz

oké
nko
pro
děti

NÁDOBA NA KOUPÁNÍ
LÉTAJÍCÍ SAVEC OBÝVAJÍCÍ JESKYNĚ
SRDCE JE SYMBOLEM...
LÉTAJÍCÍ DOPRAVNÍ PROSTŘEDEK
ŽLUTOČERNÁ KOČKOVITÁ ŠELMA

Prázdniny v rodině

„Tak jak bylo na dovolené?“, slýcháme často na konci prázdnin. Většinou se očekává pozitivní odpověď. Chválíme nejrůznější místa s jejich krásami, pěkné počasí, někdy exotickou krajinu, čisté moře, hluboké lesy, prostou krásu české krajiny ... Možná nám toto vše připomíná Boží kolébku, ve které můžeme spočinout a nechat se bezstarostně kolébat. Tolik se na dovolenou těšíme. Ale i v nejkrásnější kolébce bychom se necítili dobře, kdyby se nad námi skláněl nevlídný obličej, a necítili bychom lásku a něhu. Tak i rodinná dovolená je především o vlídnosti vztahů, vzájemném porozumění. Nezáleží ani tak na místě, jako na lásce mezi členy rodiny.

Kdysi jsem se setkala u jedné kapličky nedaleko Olomouce s mladou dvojicí. Byli na svatební cestě. Šli ze sousední vesnice, kde bydleli, na Sv. Kopeček. Drželi se za ruce a byli plni radosti. Udiveně jsem na ně pohlédla. Na svatební cestě - jen tak, pěšky, kousek od domova, netoužící po jiných místech? Každý den se vydávali na jinou stranu. Štěstí se usadilo v jejich srdcích a zářilo ven a já jsem směla zakusit, že i nejprostší skutečnosti jsou krásné, je-li zde čistý a radostný vztah dvou lidí a Boha.

Rodina není jen zabezpečení životních podmínek, rodina je především dotýkání se životů a rozvíjení vztahů. Je mnoho věcí, na které rodiče musí myslet - výchova k samostatnému přijetí viny, materiální zabezpečení, vzdělání, dobří kamarádi apod. Nic není však tak důležité pro nás rodiče jako dítě a náš vztah k němu. Tento vztah ovlivní všechny ostatní

faktory. Sami víme, že nás osloví lidé, se kterými máme dobrý vztah.

Prázdniny a společná rodinná dovolená jsou místem, kde jsou tyto skutečnosti obzvláště silné. Během školního roku se často dotýkáme svých životů jen povrchně. Na dovolené, nerušení žádnými závazky, naše vztahy vystupují do popředí. Ty pěkné, ale často také ty, které bývají i bolestným potvrzením něčeho, co jsme jen tušili, nebo i věděli, avšak časový prostor pro možné zlepšení jsme vyplňovali jinak. Najít na tom druhém skutečnosti, které ctím. Sami toho nejsme schopni, ale Bůh pomůže.

Často jezdí společenství rodin na společnou dovolenou. Děti mají kamarády a rodiče společnost. Přesto jsou velmi cenné a krásné dovolené, kdy rodina část dovolené stráví sama. Jsou to požehnané chvíle možností prohloubit vztahy mezi sebou nebo najít cesty k sobě navzájem. I velké děti si najdou např. týden z prázdnin, aby celá rodina byla pospolu. Nemusíme vymýšlet ani exotické dovolené, aby děti vůbec jely. Záleží opravdu na vztazích, které se dají rozvíjet i v hodně skromných podmínkách, kde může právě fantazie lásky vyniknout.

(Marie Mléčková, Katech. listy)

Prázdninové desatero

- I. Rozluč se se svými, ale ne s Bohem!
- II. Nezapomeň si vzít do batohu všechny potřebné věci, ale také potřeby pro svou duši!
- III. Obuj si takové boty, které vydrží i na cesty do kostela!
- IV. Chod' po všech křižovatkách a cestách, ale nezapomeň na cesty Boží!
- V. Smeti dávej do odpadkového koše a pod kámen, ale ne do své duše!
- VI. Na cestě neházej kameny, ale úměvy!
- VII. Nasad' si barevné brýle tak, aby ti nezacláněly Boha!
- VIII. Nasyť žaludek, ale nenechej hladovou duši!
- IX. Řid' se turistickými značkami, ale i Božími příkazy!
- X. Vrať se z výletu nejen zdravý, ale i lepší!

